Simson en de Filistijnen

Lezen: Richteren 13: 24 - 14: 10
Tekst: Richteren 14:1-4

Zingen:
Psalm 33: 6
Psalm 119: 5
Psalm 73: 1, 8
Psalm 68: 5
Psalm 118: 8

Geliefde gemeente, wat heeft de dichter van Psalm 33 zeer diepe woorden gezongen, die wij aan het begin van deze dienst ook met hem meegezongen hebben, over de diepte van Gods raad en voorzienigheid:
Maar de altoos wijze raad des HEEREN
Houdt eeuwig stand, heeft altoos kracht.
Niets kan Zijn hoog besluit ooit keren,
Het blijft van geslachte tot geslacht.

Wat is het soms moeilijk te geloven, gemeente, dat alles wat op deze aarde gebeurt, naar Gods raad is. Ja, dat zelfs de zonde en het kwaad in deze wereld naar Zijn raad zijn. Wie kan dat begrijpen? Nee, God is niet de auteur van de zonde, absoluut niet. Sterker nog, Hij is verschrikkelijk vertoornd over de zonde en Hij kan de zonde niet ongestraft laten. Elk mensenkind blijft ten volle verantwoordelijk voor de eigen zonden die hij doet. En toch, dwars daar doorheen, volvoert Hij Zijn raad.

Weet je wie daar licht over had? Jozef. Toen hij onderkoning was bij Farao in Egypte en zich bekendgemaakt had aan zijn broeders die hem verkocht hadden, wat zegt Jozef dan in Genesis 50 vers 20? *Gijlieden wel, gij hebt kwaad tegen mij gedacht, maar God heeft dat ten goede gedacht.* Het gaat je duizelen, gemeente. Dwars door onze zondige wegen heen, waar wij schuldig zijn, volvoert die grote, alwijze God Zijn raad en Zijn wil. En dat blijkt ook heel duidelijk uit de levensgeschiedenis van Simson, wanneer hij voor het eerst gelegenheid gaat zoeken om de strijd aan te binden met die onbesneden Filistijnen. Want dat was echt naar Gods wil. Daartoe was hij geroepen. Daarom begon de Geest des Heeren hem bij wijlen te drijven in dat leger van Dan, tussen Zora en Estaol. Maar de weg waarin Simson aan zijn roeping gaat beginnen, werd voor hem en door hemzelf een vleselijke weg. Dat blijkt uit het Schriftgedeelte dat wij vanavond willen overdenken, Richteren 14, de verzen 1 tot en met 4:

En Simson ging af naar Timnath, en gezien hebbende een vrouw te Timnath, van de dochteren der Filistijnen; Zo ging hij opwaarts, en gaf het zijn vader en zijn moeder te kennen, en zeide: Ik heb een vrouw gezien te Timnath, van de dochteren der Filistijnen; nu dan, neemt mij die tot een vrouw. Maar zijn vader zeide tot hem, mitsgaders zijn moeder: Is er geen vrouw onder de dochteren uwer broederen, en onder al mijn volk, dat gij heengaat, om een vrouw te nemen van de Filistijnen, die onbesnedenen? En Simson zeide tot zijn vader: Neemt mij die, want zij is bevallig in mijn ogen. Zijn vader nu en zijn moeder wisten niet, dat dit van den HEERE was, dat hij gelegenheid zocht van de Filistijnen; want de Filistijnen heersten te dien tijde over Israël.

1. Simsons afdaling naar Timnath

Toen Simson zo ongeveer een jonge man geworden was, van een jaar of twintig, gebeurde er iets in zijn leven wat nog nooit eerder had plaatsgevonden. Er gebeurde iets wat hij zelf ook nog nooit ervaren had, iets heel bijzonders. De Geest des Heeren begon hem bij wijlen te drijven. Wat betekent dat? De Geest dreef Simson in de eenzaamheid, op een plaats waar hij alleen was, een stuk land tussen de steden Zora en Estaol. En daar in de eenzaamheid, waar de Heilige Geest hem als het ware naartoe stuurde, werd Simson zich meer en meer bewust van zijn heilige roeping. Daar ging de Heilige Geest hem drijven tot zijn taak. Daar werd een innerlijke drang geboren om inderdaad te gaan strijden tegen die Filistijnen, die onbesnedenen.

Toen hij daar in die eenzaamheid was, gemeente, en de Geest hem begon te drijven, waren er momenten dat hij een ongekende kracht in zijn lichaam voelde. Toen werd het steeds duidelijker voor Simson: ik moet niet op de boerderij van mijn vader blijven, ik moet naar de vijanden van mijn volk. En toen brak er een dag aan dat de Heilige Geest zo krachtig werkte, dat Hij hem als het ware stuurde naar het land van de Filistijnen. Daar zocht Simson gelegenheid om tegen hen te strijden. Dat wil zoveel zeggen: hij wilde hen uitdagen tot de strijd.

En waar kwam hij toen terecht? Het staat in vers 1: *En Simson ging af naar Timnath*. We moeten het ons zo voorstellen: Simson bevond zich op dat moment tussen Zora en Estaol, en hij ging vanaf die plaats, gedreven door de Geest, in de richting van het westen, waar het stadje Timnath lag. Dat stadje lag lager dan de stad Zora, en vandaar dat er in onze tekst staat: *hij ging af*. Hij moest letterlijk naar beneden. Zora lag op een heuvel, Timnath lag in een dal. En dan moet je weten dat het stadje Timnath eerst bij de stam van Dan hoorde. Het hoorde helemaal niet bij het Filistijnse volk. Maar wat hadden de Filistijnen gedaan? Die waren telkens het land van Israël binnengevallen, hadden dat stadje Timnath veroverd, ingenomen en waren erin getrokken. Vanaf dat moment meenden ze dat het hun eigendom was.

Ging Simson daarom naar dat stadje toe? Wilde hij daar eerst de Filistijnen verslaan? Wilde hij proberen de stad Timnath weer in eigen bezit te krijgen als een onderdeel van de stam van Dan? Nee, dat staat allemaal niet zo duidelijk in Gods Woord. Maar er staat wel in vers 4 dat hij gelegenheid zocht om tegen die Filistijnen te strijden. En dat was naar Gods wil. Dat was de roeping die de Heere op Simson gelegd had. En daar zal hij zich zeker bewust van geweest zijn, toen hij door de Geest gedreven werd in de richting van het Filistijnse land. Het was de drijving van de Geest om die vijand uit te dagen, om te strijden tegen die vijand, om in de kracht des Heeren een begin te mogen maken met de verlossing van de vijand.

En zo komt hij aan in het stadje Timnath. En daar gebeurt wat. Daar ziet hij een Filistijns meisje en hij wordt in één ogenblik hopeloos verliefd. *Ze was bevallig in zijn ogen*, staat er in de Schrift. Ze was oprecht in zijn ogen. Maar helaas, Simson zag op dat moment alleen wat voor ogen was. Hij zag niet in het hart van dit Filistijnse meisje. Straks komt dat meisje wel openbaar, daar hopen we later nog bij stil te staan, wie zij echt was: een echt Filistijns meisje, een vijand van God en Zijn volk. Maar toen Simson haar zag, haar schoonheid zag, was hij daar blind voor. Hij zag haar en hij begeerde haar.

Waarom? Wat was dat nou toch bij Simson? Wilde hij op die manier gelegenheid zoeken tegen de Filistijnen? Wilde hij zich eerst door een huwelijk met dat Filistijnse volk verbinden om van binnenuit dat volk te gaan uitroeien? O ja, het blijft staan dat Simson gelegenheid zocht tegen de Filistijnen. Hij werd immers gedwongen en gedrongen tot die taak. Maar wat gebeurde er? Toen hij dat stadje Timnath binnenliep en dat meisje zag, werd hij vleselijk. Want het was Gods bevel dat een ware Israëliet geen huwelijk mocht aangaan met een meisje van een ander volk, helemaal niet

van het volk van de Filistijnen, die onbesnedenen, die vijanden van God en Zijn volk. En toch deed Simson het. En dat maakte dat zijn eerste weg naar de Filistijnen, die afhankelijk goed was, toch een vleselijke weg werd. Hij wilde op een vleselijke manier gaan strijden tegen de Filistijnen. Hij wilde op een zondige wijze aan zijn roeping gehoor geven.

Weet je wat bij Simson al openbaar komt hier in deze verzen? Zijn boezemzonde. En Gods kinderen komen er eigenlijk nooit bovenuit. Dat is nou zo'n zonde die ze het meest gedaan hebben. En wat kan die, o zo pijnlijk, bij tijden de kop opsteken, ook na ontvangen genade. En wat was nou de boezemzonde van Simson? O, in zijn zondig vlees, zo zal in het verloop van zijn leven gaan blijken, zat een hardnekkige begeerte, een hardnekkige begeerte om te zondigen tegen het zevende gebod. Wat heeft dat deze man veel strijd gekost. Ja, Simson kende wat Paulus later schrijft aan de Galaten: de strijd tussen Geest en vlees.

En dan ziet u, gemeente, dat hij niet alleen letterlijk een afstammeling van Dan was, maar dat hij ook geestelijk een Daniet was. Dat is een tweemens. Dat is een dubbelhartige. En ik heb het al eerder genoemd in een van de eerste preken over Simson, en ik zal het vanavond herhalen, opdat u ziet dat het waar is dat hij zo was. Hier ziet u het gebeuren. En dan gaan we even terug in de geschiedenis. Misschien kunt u het nog herinneren, toen Jakob afscheid nam van zijn twaalf zonen. Een voor een moesten ze bij zijn ziekbed komen, ook zijn zoon Dan. En wat heeft hij toen over zijn zoon Dan uitgesproken? Twee dingen.

Het eerste was genade. Jakob zei tegen zijn zoon Dan: *Dan zal zijn volk richten als een der stammen Israëls*. En heeft de Heere het niet waargemaakt? Vinden wij hier in deze geschiedenis niet een nakomeling van Dan, Simson, die daadwerkelijk het volk van God heeft mogen richten als een van de stammen Israëls? Ja, waarlijk, dat was de wil van God. De Geest dreef hem daartoe. Daaruit sprak Gods genade in het leven van Simson. Hij zocht gelegenheid om de Filistijnen te doden, door de Geest geleid. En dat kwam op uit zijn nieuwe mens. Want Simson was wel wedergeboren. Hij was ook geestelijk een Nazireeër. Daarom heeft ook deze Simson, o wonder van genade, een plaatsje gekregen in Hebreeën 11, waar Paulus mag getuigen van de gelovigen uit het Oude Testament. Ook Simson, zelfs Simson, door het geloof, was bij tijden in zijn leven echt een geestelijk mens geworden door een wonder van Gods genade.

Bent u het ook al geworden? Ben jij het al geworden? Een geestelijk mens, die verstand begint te krijgen- het begint klein en het wordt steeds meer en meer – die verstand mag krijgen van God en goddelijke zaken, door de Heilige Geest gedreven, onderwezen door het Woord van God.

We gaan weer even terug naar Jakob. Hij had dus gezegd: *Dan zal zijn volk richten als een der stammen Israëls*. Bij Simson zien we het openbaar komen. Maar Jakob heeft nog iets gezegd tegen Dan: *Dan zal een slang zijn aan den weg, een adderslang nevens het pad, bijtende des paards verzenen, dat zijn rijder achterover valle*. Dus Dan, en ook zijn nakomelingen, zullen zijn als een slang. Waar denkt u nu aan bij het woordje slang, is het niet die slang waarin de duivel trok om Eva te verleiden tot de zonde? En wat heeft die oude slang, wat heeft die Satan een invloed op de oude mens, ook op de oude mens van Gods kinderen na ontvangen genade. En als deze slang, die oude slang, de kans krijgt, dan kan hij heel veel invloed uitoefenen op die oude mens. Dan kan hij er alles aan doen om Gods volk tot zonde te verleiden en zelfs in de zonde te laten vallen.

Want we moeten nooit vergeten: de oude mens moet inderdaad sterven, jazeker. Maar die oude mens sterft pas echt als een kind van God gestorven en begraven is. Zolang een kind van God hier op aarde is, blijft het strijden met die oude mens. En dan komen ze er zo pijnlijk achter dat die oude mens nog zo graag heult met de duivel. En dat er tijden in het geestelijke leven kunnen zijn dat ze de duivel toelaten in die oude mens. Dan gaat het fout. Dan gaat het verkeerd. Dan gaat het

vlees voor een ogenblik overheersen over de Geest. En dan gaat de Heilige Geest zich stilhouden, want dan wordt de Heilige Geest bedroefd.

En dat gebeurde nu met Simson. Hij was een geestelijk mens, ja, maar hij was ook nog vleselijk, verkocht onder de zonde. En dat komt openbaar in Timnath. Hij ziet wat. Er komt wat binnen door zijn oogpoort: dat knappe Filistijnse meisje. En hij bezwijkt voor haar. En wat zullen de ogen van Simson op zijn verdere levensweg hem nog dikwijls tot dergelijke zonde trekken, totdat hij uiteindelijk zelfs zijn ogen moet kwijtraken. En daarin ligt wel een les, gemeente. Hij kwam in Timnath en hij zag en begeerde. En dat is nou net elke keer weer de list van de duivel, ook vandaag. En dat moet gezegd worden opdat we alert zullen zijn.

De duivel maakt zo graag gebruik van de oogpoort van de mens om de zonde naar binnen te laten komen. En hoe kan het ook anders? Want het is in het Paradijs al begonnen. Eva werd verleid door de leugen. Zij zag de vrucht, zij begeerde de vrucht, en zij nam de vrucht en zij at. En dat zondige zien van toen heeft zich al de eeuwen door, tot vandaag, in elk mensenkind herhaald. Daar loopt David op het platte dak, en zijn ogen zien, en het gaat fout. Daar loopt Achan in Jericho, en zijn ogen zien drie geschenken die voor de Heere waren, en hij valt. Daar gaat de dochter van Jakob, Dina, naar Sichem, ze ziet de zonde der wereld, en ze gaat erin op.

O, dat zien, dat zondige zien van ons mensen. Wees alert, waak, o gemeente. Dat er een wachter mag staan, niet alleen bij de lippen van uw mond, niet alleen bij de oren, maar ook bij uw ogen. Want echt, de duivel ligt dag en nacht klaar bij de oogpoort om uw ogen te gebruiken, om u te verleiden tot zonde. En wat hebben we daar onze tijd in tegen? Wat hebben we daar onze cultuur, onze beeldcultuur in tegen? Wat laat de duivel u en jou allemaal zien op je beeldscherm? Het flitst soms van de zijkanten zo je beeldscherm in. En voor je het weet, ben je erdoor getrokken, door geraakt. Wat de duivel je laat zien, waar trekt jouw hart naar uit? Waar trekt uw hart allemaal naar uit? Wat komt er allemaal via onze oogpoort binnen? O, wat is het nodig om met David in Psalm 119 elke keer weer te bidden: *Wend mijn ogen af van de ijdelheden*. Kijk, dat gebed vergat Simson te bidden toen hij Timnath binnenliep. En toen werd zijn weg naar de Filistijnen een vleselijke weg. Nee, hierin is Simson geen type van Christus, maar het tegenbeeld.

Want wie was Christus? Die in de moederschoot van Maria werd ontvangen en geboren door de Heilige Geest. Was Hij niet met recht het heilige, zondeloze Kind Jezus? Hij kende geen verdorven natuur. Hij kende geen oude mens. Hij was een en al nieuwe mens, de tweede Adam. Zo kwam Hij op de aarde. Zo daalde Hij af van de hemel naar de aarde. Waarom? Om een verloren zondaar daar te zoeken en zalig te maken. Om slechte mensen, zondige mensen, goddeloze, vijandige mensen tot Zijn bruid te maken. Zijn bruidskerk, die Hij van de Vader gekregen heeft, die zo diep gevallen is in de zonde, die vertreden ligt in haar geboortebloed, die daar ligt van nature in de walgelijkheid van haar ziel. Een mens die verloren is in schuld. Een mens die uit zichzelf geen penning heeft om te betalen voor die schuld. Een mensenkind dat het op de school van vrije genade gaat leren: *Ik kan de prijs der ziele, dat rantsoen, aan God in tijd nog eeuwigheid voldoen*.

Maar wat is er in de hemel gebeurd, gemeente? Daar heeft de Heere Jezus Christus Zich als de Bloedbruidegom bij Zijn Vader aangediend om Borg te worden voor verloren mensen. Dan wil ik toch even naar het begin van vers 1, om die woorden eens even los te koppelen van Simson, maar toe te passen op Christus. *En Christus kwam af uit de hemel naar deze aarde*, om daar de schuld te betalen, om de losprijs te geven, om zondaren tot Zijn eigendom te kopen. Maar Hij deed meer dan dat. Hij zoekt ook daadwerkelijk zondaren op. En Hij vervult het woord dat er te vinden is bij de profetieën van Ezechiël. Ook vandaag nog wil Hij dat doen: *Als Ik bij u voorbijging, zag Ik u*. O, dat is zo'n ander zien als wat Simson deed in Timnath. Dat is een kijken van Christus met ogen der

liefde. Dat is een zien van Christus, waarin de ogen van Christus als een spiegel van Zijn ziel zijn. En waarmee is nou het hart van de Heere Jezus vervuld als Hij bij een zondaar voorbijgaat en zo'n zondaar daar ziet liggen, vertreden in zijn bloed, in de walgelijkheid van je ziel, en Hij zegt: *Leef! Ja, Ik zeg in uw bloede: Leef!*? Waarmee is dat hart dan vervuld? Met liefde, met ontferming, met genade.

En zo wil Christus nog steeds tot een arme zondaar komen om die tot Zijn bruid te maken, zoals Ezechiël ook geprofeteerd heeft: *Als Ik nu bij u voorbijging, zo zag Ik u*. Weer dat zien, met die liefdesogen van Christus. Ken je ze? Heb je er weleens in gekeken? Heb je ooit geproefd wat daaruit vloeit? *Als Ik bij u voorbijging, zo zag Ik u, en zie, het was de tijd der minnen. Zo breidde Ik Mijn vleugel over u uit, en Ik dekte uw naaktheid. En Ik zwoer, en Ik kwam met u in een verbond, spreekt de HEERE, en gij werd de Mijne.*

Zeg, mag je ook al tot die bruidskerk behoren? En als je dat nou niet durft te zeggen, zou je het zo graag willen? Zo graag willen dat die Christus nou ook eens bij u en jou voorbijging en het ook tot u zou zeggen: *Leef! Ik zeg in uw bloede: Leef! Ik heb je liefgehad met een eeuwige liefde, en daarom ben Ik naar je toegekomen*. O, als Hij dat doet, dan doet Hij dat omwille van Zichzelf. Nee, dan is er in u en jou niets te vinden waarom Hij het zou doen. Dan is er in u en jou geen bevalligheid, om dat woord van onze tekst te gebruiken, zoals Simson dat meisje zag en bevallig was in zijn ogen. Totaal niet. Er is bij ons geen oprechtheid, alleen maar ongerechtigheid, zelfs een stroom van ongerechtigheden. Geen sprankje bevalligheid is er in maar één zondaar te vinden. En nu het wonder: in Gods oog wel. Want als God naar een zondaar toegaat om hem zalig te maken, dan kijkt Hij vanaf het allereerste begin die zondaar al aan in Christus. Want God had een welbehagen in die zondaar die Hij zalig maakt. O, wat is dat een wonder, om als zo'n verloren, goddeloze zondaar tot de bruid van Christus gemaakt te mogen worden.

2. Simsons verzoek aan zijn ouders

We gaan weer terug naar de geschiedenis van Simson. Nadat hij dat Filistijnse meisje gezien had, is hij teruggegaan naar Zora, naar de boerderij van zijn vader Manoach. En daar heeft hij aan zijn ouders verteld wat er in Timnath gebeurd is. En wat deed dat nu met de ouders van Simson? Dat kunnen we vinden in de verzen 2 en 3, die we nu gaan herlezen: *Zo ging hij opwaarts, en gaf het zijn vader en zijn moeder te kennen, en zeide: Ik heb een vrouw gezien te Timnath, van de dochteren der Filistijnen; nu dan, neemt mij die tot een vrouw. Maar zijn vader zeide tot hem, mitsgaders zijn moeder: Is er geen vrouw onder de dochteren uwer broederen, en onder al mijn volk, dat gij heengaat, om een vrouw te nemen van de Filistijnen, die onbesnedenen zijn? En Simson zeide tot zijn vader: Neemt mij die, want zij is bevallig in mijn ogen*.

Simson komt thuis. Hij was in Timnath geweest, zo hoorden we, verliefd geraakt op dat Filistijnse meisje. En hij komt thuis en gaat het eerlijk tegen zijn vader en moeder vertellen. Dat laat al zien dat er een goede band was tussen de ouders van Simson en Simson zelf. Hij zegt het heel eerlijk: *Ik heb een vrouw gezien te Timnath, van de dochteren der Filistijnen. Nu dan, neemt mij die tot een vrouw.* Hij gaat niet met geweld te werk. Simson gaat ook niet stiekem te werk. Maar hij deelt zijn voornemen met zijn vader en zijn moeder. Hij betrekt zijn ouders in de keuze van zijn vrouw. En daarin ligt een les, ook een hele praktische les voor vandaag. Het zoeken van een vriend of een vriendin, een levenspartner, is niet alleen een zaak van een jongen of een meisje, maar ten diepste ook een zaak van ouders. Nee, natuurlijk niet in de zin zoals dat vroeger in de tijd van de Bijbel gebeurde, dat kinderen werden uitgehuwelijkt. Dat niet. Maar het is wel een goede zaak als ouders betrokken zijn bij de keuze van een vriend of een vriendin, bij verkering en huwelijk van hun kinderen.

De kerk van de Reformatie heeft dat ook heel duidelijk beleden in ons huwelijksformulier op grond van Gods Woord: dat een man en een vrouw zich tot de huwelijkse staat zullen begeven met weten en wil van hun ouders. Kijk, en bij Simson zie je dat toch openbaar komen. Hij deelt het met zijn ouders: *Ik heb een vrouw gezien te Timnath, van de dochteren der Filistijnen. Nu dan, neemt mij die tot een vrouw.* Dus wat doet Simson? Hij heeft haar gezien en hij gaat toestemming vragen aan zijn vader en moeder. Maar die toestemming kreeg hij aanvankelijk niet. Want zijn vader en moeder hadden grote bezwaren, en terecht. Dit hadden ze nou werkelijk niet verwacht. Simson, hun zoontje, het zonnekind, als door een wonder uit Gods hand ontvangen, een Nazireeër Gods, die geroepen is om het volk te gaan verlossen, juist van die Filistijnen. Simson, het kind van het wonder, Simson, die jongen met die bijzondere opdracht, komt nu aan zijn vader en moeder vragen: mag ik met dat Filistijnse meisje trouwen?

Wat er in Deuteronomium 7 vers 3 staat: *Gij zult u ook met hen, dat zijn heidense volken, niet vermaagschappen. Gij zult uw dochteren niet geven aan hun zonen, en hun dochteren niet nemen voor uw zonen.* Nee, dat huwelijk tussen Simson en dat Filistijnse meisje, waar je totaal niets kon vinden dat ze zich zou willen bekeren tot de godsdienst van Simson, dat kon niet. Nee, helemaal niet met een nazaat van die onbesnedenen. Het kon voor de ouders van Simson gewoon niet bestaan. Dat moesten ze veroordelen. En het blijkt ook heel duidelijk uit de reactie van vader Manoach, waar zijn vrouw van harte achter stond: *Is er geen vrouw onder de dochteren uwer broederen, en onder al mijn volk, dat gij heengaat, om een vrouw te nemen van de Filistijnen, die onbesnedenen zijn?*

Met deze woorden waarschuwden deze vader en moeder hun lieve zoon. En dat deden ze op grond van Gods Woord. Ze hebben hem gewezen op zijn roeping. Ze hebben hem opnieuw gewezen, ongetwijfeld, op zijn Nazireeërschap. Hij mocht niets onreins aanraken, dat hoorde erbij. En nu gaat hij nota bene trouwen, wil hij trouwen met een Filistijns meisje, dat in de ogen van Israël een onrein, onbesneden volk is? Hoe kan dat toch? En wellicht hebben ze het gezegd: Simson, jongen toch, hoe kan dat toch? Je kunt toch niet ontkennen dat de Heere genade aan jou gegeven heeft? Hoe kun je nu deze weg inslaan, jongen? Je weet toch wel dat de Heere dat niet wil? Dat kan toch nooit in Gods gunst zijn? Zoek toch een meisje uit je eigen stam van Dan, of uit een van de andere stammen van ons volk. Maar zoek het nou toch niet juist daar, bij die onbesneden Filistijnen, die al zo lang ons volk benauwen. Simson, doe dat toch niet. Luister toch naar onze waarschuwing. Neem het toch ter harte. Dit kan echt niet, jongen, echt niet. Daar hebben we je toch niet bij opgevoed. Kom, zet het uit je hoofd. Dit kan niet. Je bent geroepen om tegen dat volk te strijden, en niet met hen te heulen.

Wat proberen deze ouders dus? Ze gaan hun zoon in liefde waarschuwen. Nee, dan komen ze niet met de boodschap: dat mag niet, dat hoort niet, punt. Nee, ze gaan het ook uitleggen. Ze hebben ongetwijfeld de Schriften erbij genomen, de Schriften die heel duidelijk de grenzen aangeven wat wel en niet mag. En daarin ligt wel een les voor de opvoeding van onze kinderen, ook voor de ouders in ons midden. Hoe dikwijls kan het niet gebeuren dat je kinderen met bepaalde vragen komen: mag ik dit of mag ik dat? En dat een ouder het heel snel afdoet met: dat hoort niet, dat mag niet, ik wil het gewoon niet hebben, punt. Maar daar zijn onze kinderen en jongeren toch niet mee geholpen. Laat het Woord maar spreken. En wijs vanuit het Woord maar aan wat wel en niet mag. En als het niet helemaal duidelijk is, dan mag dat ook een zaak van het gebed zijn, of de Heere je wijsheid wil geven om je kinderen bij het Woord op te voeden en vanuit het Woord te laten weten wat wel en niet kan.

Nee, dat is niet altijd gemakkelijk, en soms zelfs onmogelijk. En toch wil de Heere het geven. En bij tijden mag dat ook nog gezegend worden in gezinnen. Maar helaas is dat geen garantie. En er

zullen ongetwijfeld ouders in ons midden zijn die dat ook pijnlijk hebben ervaren. Ondanks de liefdevolle woorden die je uitgesproken hebt en het gebed dat je voor je kind gehad hebt, als je kind een bepaalde weg in wil gaan die tegen het Woord ingaat, gaat je jongen, je meisje toch, en wordt de waarschuwing in de wind geslagen.

Nou, dat doet Simson ook. Dat kan zelfs een jongen doen, want hij was hier een jaar of twintig, die bekeerd was, een jongen die geestelijk leven heeft. Want hij zegt dat hij dat meisje toch wil hebben. Hij gaat toch voort in die zondige weg, ondanks de waarschuwingen van zijn ouders. Hij ging toch vleselijk te werk. En dan zie je dat die oude mens inderdaad hier bij Simson openbaar komt, die oude mens die openbaart dat wij van nature in zonde ontvangen en geboren zijn, en dat hij een onreine was, vanuit zichzelf, die uit onreine ouders is voortgekomen.

En is dat niet de pijnlijke ontdekking, vaders, moeders, als je van die situaties hebt, en dat je kind toch dwars tegen je ingaat, en dat je dan de pijl naar binnen krijgt: mijn jongen, mijn meisje is uit mij voortgekomen? Hoe kan het dan ook anders dat hij of zij zo reageert? Ik was misschien vroeger zelf precies zo. En dat je daarmee dan de binnenkamer invlucht, met al je tekorten, je eigen zonden, ook je jeugdzonden, en dat je het onder tranen gaat belijden voor God. Wat kan het bij tijden als een zwaard door je ziel gaan als je eigen kinderen dwars tegen je ingaan en dwars tegen het Woord van God ingaan.

Reken maar dat de reactie van Simson ook bij de ouders van hem pijn gedaan heeft. Want wat zegt hij? *Neemt mij die.* En zoals ik het zeg, mag je het echt lezen: *Neemt mij die, ze is bevallig in mijn ogen*. Ja, toen had je een huiselijk conflict. Hoe dikwijls is dat niet in een gezin? Een huiselijk conflict in het gezin van Manoach en zijn huisvrouw, waar drie personen God vrezen, waar drie personen God dienen, en toch een conflict. Zie je het wel? Hier beneden is het niet. Er is altijd weer wat, wat het genadeleven zo belaagt. Wat kan het ook soms in gezinnen niet openbaar komen dat kinderen onverschillig zijn, dwars zijn. En wat een machteloosheid en moederloosheid kan het soms niet geven in het ouderhart. Wat een spanningen kan het soms niet geven in de gezinnen.

En laten we eerlijk zijn, gemeente. We hebben de tijdgeest er zo in tegen. Het gezag is aan het kwijnen, ook het gezag van Gods Woord. Steeds meer klinkt het, niet alleen in de wereld, maar ook in de gezinnen, zelfs in de kerk: ik doe wat ik wil, want ik vind, ik denk, ik, ik, ik. Maar er kan geen zegen op rusten, zo zegt de Heere. Nou, Simson is er wel achtergekomen dat er geen zegen kon rusten op deze vleselijke weg. O ja, hij moest gelegenheid zoeken om tegen de Filistijnen te strijden, maar niet in zo'n vleselijke weg.

3. Gods raad door Simsons zondige weg

En weet u, terwijl Simson zo voortging en toch alles op alles zette om met dat Filistijnse meisje te trouwen – en we gaan de volgende keer wel nadenken hoe dat huwelijk en zo verlopen is – was het voor die ouders één groot raadsel. Het werd voor hen echt een onbegrepen weg. Ze konden niet begrijpen dat dit van de Heere was. En dat vinden we tenslotte in het vierde vers, wat we gaan overdenken: *Zijn vader nu en zijn moeder wisten niet, dat dit van den HEERE was, dat hij gelegenheid zocht van de Filistijnen; want de Filistijnen heersten te dien tijde over Israël*.

Ja, Simson werd voor Manoach en zijn vrouw een raadsel. Misschien zitten er vanavond ook wel in ons midden, of thuis mee te luisteren, met raadsels waar je niet meer uitkomt, dat je vastloopt met Gods bestuur, met Gods raad, met Gods regering. Dat er misschien vanavond in ons midden zijn die in onbegrepen wegen gekomen zijn vanwege raadsels in je huwelijksleven, raadsels in je gezinsleven, op school, op je werk, in de kerk, waar dan ook. En dat er dingen zich voordoen in je

leven dat je je afvraagt: hoe kan dat bestaan, o God? Hoe kunt U dat toelaten, dat het zus en zo gaat?

Ja, zo was het ook met de ouders van Simson. *Zij wisten niet dat dit van den HEERE was*. Zij waren verblind en onkundig dat er ook nog een verborgen raad van God is. Ze konden dus niet altijd bekijken dat de Heere Zijn raad altijd zal volvoeren, dwars door zondige en kromme wegen heen. Weet je wat die ouders dachten, gemeente? Nou gaat het verkeerd, nou gaat het helemaal verkeerd met onze zoon Simson. Want wat hij nu wil, dat kan echt niet van de Heere zijn. Maar het was wel van de Heere. En de schrijver van het boek Richteren moest het, geleid door de Heilige Geest, opschrijven: *Zijn vader en zijn moeder wisten niet dat dit van den HEERE was*.

Vind je dat ook niet wonderlijk? Hoe moet je dat nou toch uitleggen? Hoe moet je die woorden nou begrijpen? Nou, gemeente, om dat helder te krijgen, moeten we toch nog een keer op Simson letten. In Simson waren twee krachten werkzaam. Enerzijds, zo hebben we vanavond gehoord, was er de kracht van die oude mens, dat vleselijk zijn, verkocht onder de zonde. Dat was de ene kant. Maar aan de andere kant was Simson door genade een kind van God. Hij had het geestelijke leven ontvangen. Hij werd op een bijzondere wijze door de Geest geleid. Hij zocht gelegenheid om in aanraking te komen met die Filistijnen. Dat was naar Gods raad, zo zei ik. Dat hoorde bij zijn roeping. De engel des Heeren had er al eerder tegen zijn moeder over gesproken: Simson zal beginnen om Israël te verlossen van de vijanden. En dat wisten zijn ouders. Dat was hen geopenbaard. Dat had de Heere bekendgemaakt.

Maar meer dan dat wisten ze niet. Ze wisten niet in welke weg Simson dat zou gaan doen. Dat had de Heere niet bekendgemaakt. Zij hadden er niet op gerekend dat de Heere dat nu door één persoon zou gaan doen. Misschien hebben ze nog wel de verlossing in herinnering, of van de verlossing gehoord, ten tijde van Gideon. Gideon kreeg nog een leger van 300 man. En nu hun zoon? Maar waren ze dan misschien vergeten hoe het jaren geleden met de richter Samgar was gegaan, die de Heere ook alleen geroepen had en die ook alleen de vijand verslagen had? Blijkbaar hadden ze dat niet meer in hun herinnering. Ze begrepen niet hoe de Heere nu door middel van hun zoon Simson de Filistijnen zou gaan verslaan. Ze wisten ook niet van die bijzondere aandrijvingen van de Heilige Geest. Want we kunnen nergens lezen dat Simson daar met zijn ouders over gesproken had. Ze konden niet goed peilen hoe het nu precies met Simson was als het gaat om dat werk wat hij zou moeten gaan doen om het volk te verlossen van de Filistijnen.

En als hij dan naar het Filistijnse land gegaan is, helemaal alleen, en dan komt hij ook nog eens terug met de boodschap: ik wil met dat meisje trouwen, nou, toen dachten ze: dat kan niet van de Heere zijn. Dat kan niet van de Heere zijn. Eén groot raadsel. En laat het wel duidelijk zijn, gemeente, dat begeerde huwelijk van Simson was niet naar Gods wil. Dat moeten we laten staan. Dat was als daad van Simson niet door de Heere gewerkt. Daar bleef Simson zelf ten volle verantwoordelijk voor. En hij is er wel achter gekomen welke nare gevolgen dit voor hem gehad heeft en welke sporen dat nagelaten heeft in zijn leven.

En dat is wel herkenbaar in het leven van Gods kinderen, als ze na ontvangen genade in zonde vallen of vleselijk worden. David heeft het echt wel in de rest van zijn leven geweten dat hij in de zonde gevallen was met Bathseba. En Mozes heeft het ook in zijn leven wel geweten dat hij een man heeft doodgeslagen. En Petrus is het ook nooit vergeten dat hij zijn lieve Meester drie keer verloochend heeft. En Paulus wist er ook van dat hij een doorn in zijn vlees had vanwege zijn hoogmoed. Weet u wat ik ergens las? Dat de kerk van de Heere in zulke wegen steeds moet belijden: *Heere, de wonden die ik moet meedragen, zijn de wonden die ik zelf geslagen heb*. Hoe waar is dat?

En daarom blijft de weg die Simson ging voor hem persoonlijk een zondige weg. Maar hoe groot is God, Die daarboven staat, Die dwars door die zondige weg, die vleselijke weg van Simson, toch Zijn raad volvoert? En dan loop ik alvast vooruit op de geschiedenis. Waar loopt dit huwelijk op uit? Dat hij de eerste Filistijnen gaat verslaan. De eerste dertig Filistijnen moeten straks na dat huwelijk sterven. En daartoe was Simson geroepen.

En wij kunnen soms God niet begrijpen. Wij denken soms: dit kan nooit naar Gods raad zijn. Maar als het over Gods raad gaat, over Zijn voorzienigheid, gaat het ons soms werkelijk duizelen. Dwars door die zondige weg, die vleselijke weg van Simson, waar hij zelf verantwoordelijk voor bleef, schittert de grootheid, de wijsheid, de majesteit van die grote God. O ja, wat kan de Heere met een kromme stok toch soms heerlijke rechte slagen doen. En dan zo, dat Hij zelf nooit de auteur van de zonde is. Daarom kan de Heere in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid zelfs gebruik maken van een zondig mensenkind om Zijn raad te volvoeren. Daarom was er een Bileam, die het volk moest zegenen. Daarom was er een Judas onder de discipelkring.

Begrijpen doe ik het niet. Maar dwars er doorheen is daar die grote, heerlijke raad van God, die Hij volvoert. En al denken wij dikwijls dat het niet van de Heere is, en al denken wij dikwijls dat het verkeerd gaat, maar Hij regeert. Nee, daar ligt natuurlijk niet de ruimte in om daar maar makkelijk te zondigen. Verre van dat. Want de Heere bezoekt de zonde, zeker de zonde van Zijn duurgekochte kerk. Maar als de Heere de zonde van Zijn kinderen bezoekt, en dat is het wonder, en dat wordt een steeds groter wonder, dan is dat niet tot veroordeling. Dan is dat niet meer tot verdoemenis, al zou hij het duizend, duizend keren weer verdiend hebben. Waarom niet? Omdat alle zonden die een kind van God gedaan heeft, doet, en nog doen zal, verzwolgen zijn in het bloed van Christus.

En daarom worden de zonden juist na ontvangen genade zo smartelijk. *O God, nou zondig ik tegen U, waar U Uw bloed voor hebt moeten geven*. En als dat begint te leven in het hart van Gods kinderen, dan wil je toch niet meer zondigen. En doet het juist daarom niet zo'n pijn als er toch weer zonde is. Maar wat een wonder dat die grote God zo trouw is voor een ontrouw volk. En dat alle zonden, alle zonden, nochtans door het bloed van Christus zijn verzoend. En daarom is Christus zo onmisbaar nodig, gemeente, als een volkomen Verlosser, Die alle zonden op Zich genomen heeft, Die het handschrift dat tegen ons was aan dat kruis heeft gehecht, ja, uitgewist, zodat de Vader geen zonden meer ziet in Zijn Jakob en geen ongerechtigheden meer in Zijn Israël.

O, wat zalig om dat eens een ogenblik bij God vandaan te mogen zien. Ja, die Christus is een volkomen Verlosser, om niet alleen van de schuld van de zonden te verlossen, maar Hij weet ook raad met die macht van de zonde, die in die oude mens soms zo kan opspelen. Hij weet raad met de macht van de Satan, die het toch uiteindelijk verloren heeft. Want Christus is de grote Overwinnaar van al die geestelijke Filistijnen, waar Gods kinderen bij tijden nog mee heulen en zelfs huwen kunnen. Maar Hij maakt het waar, juist in het leven van een onverbeterlijke zondaar.

Wanneer Gods onweerstaanb're hand
De vorsten uit het gansche land
Verstrooid had en verdreven,
Ontving Zijn erfdeel edeler schoon,
Dan sneeuw, hoe wit zij zich vertoon'
Aan Salmon ooit kon geven.

Echt, gemeente, dwars door alles heen, zelfs door de vele zondige wegen heen, regeert de grote Koning van Zijn kerk. En Hij volvoert Zijn raad. En dat mag toch wel eens een troost zijn voor de kerk in onbegrepen wegen. Dat Hij regeert. Dat Hij bestuurt. Dat die grote Heere Jezus Christus aan het roer staat van mijn levensscheepje op die grote zee, zelfs in de stormen van de zee. Om

dan te leren, steeds weer te leren: *Laat Hem besturen, waken; Het is wijsheid wat Hij doet*. *In Hem is het onrecht nooit gevonden*. En alles wat God doet, is goed. Wat een troost. Hij is met recht Israëls Beschermer. Hij is met recht een vriendelijk Ontfermer. En Hij heeft het land der rust bereid voor een ellendig volk. En daarom volvoert Hij Zijn raad. Wat een rust, te midden van de stormen. Wat een rust, als je soms door de diepe dalen moet gaan. Als je weer eens bij die zalige wetenschap terecht mag komen, ondanks je afmakingen, ondanks je zondige wegen: *Eer iets van mij begon te leven, Was alles, ja alles, in Uw boek geschreven*.

Amen.